
HISTORIA DE BESALU

(Un capítol entre parèntesis)

Aquesta vegada vull fer unsalt en el temps i deixar per a una altra ocasió la nostra trobada de cada mes amb els comptes i personatges d'antany que, amb pols més o menys ferm, anaren forjant l'història del nostre poble.

Vull parlar avui d'un home que no va pel món protegit per escut i armadura, que no porta sabre ni llança, que els seus restes no reposen en cap tomba dels monestirs tant esmentats en les darreres pàgines, que ni tan sols és fill de Besalú; pero que ha contribuït a escriure capítols de la vida besalunenca en els seus 25 últims anys. El seu títol de noblesa és el de Mestre, el seu palau una estrada a la plaça o l'escenari d'algun envolat, les seves armes una batuta, un fiscorn i un piano, el seu exèrcit els components de l'orquestra, la seva senyera La Principal de la Bisbal, el seu nom CONRAD SALO.

Amb aquesta mena d'introït dono començament a la carta oberta que l'hi adreço:

Besalú octubre de 1.971

Mestre, i si m'ho permeteu, amic Saló:

Em felicito mil vegades d'haver assistit al senzill pero sincer homenatge que va tributar el poble de Besalú a aquesta gran orquestra "La Principal de la Bisbal", que tant dignament dirigiu: L'Alcalde, el Senyor Pere Juanola, us va dir amb poques i sentides paraules que ja éreu un estament més dintre la localitat i va entregar-vos un petit obsequi que servís de recordatori d'aquets 25 anys ininterromputs d'actuació de la vostra orquestra a la nostra Festa Major.

Jo us coneixia, Saló; és natural després de veure'ns tants d'anys, però us coneixia d'una manera superficial, una cara més dintre del conjunt. Mai havíem creuat més de quatre mots, els justos per demanar-vos que interpretéssiu una determinada sandana o aquella altra peça ballable. Fins i tot m'havia fet gràcia el vostre posat al tocar el fiscorn quan ens fèieu saltironejar allà a la plaça... però aquí s'acabava tot.

Més quan vàreu contestar a les paraules del nos-